

"לא משנה הסגנון העיקר לרקוד"

יוני קאריקטו, רקדנית, סולנית ומדריכה

יונתן היה אופטימי ולכן יצירותיו הביעו שמחה, אווריריות, חופש, וחגיגה

לחיים. כשהיה באמצע תהליך היצירה, לא העזנו להפריע לזרימת מחשבותיו, אך יחד עם זאת הוא היה פתוח לקבל הצעות מהרקדנים שבאו באופן ספונטני, כמו למשל ביצירת "יעקוב רחל ולא" (יונתן, מירי דולגיצר ואני) וביצירה "תמנע" (דני בינשטד ואני) שם הרגשתי את הפתיחות שלו לתת חופש לדמיון גם מצד המשתתפים ביצירה.

בסיוורים לארצות הברית ואירופה היו אתנו אנשים שהיו כבר מפורסמים, כמו **שושנה דאמרי, יפה ירקוני** ועוד, אך יונתן בהחלט פתח דלתות להרבה אנשים נוספים כמו **אילנית** (שאני מתה עליה), החלונות הגבוהים (**שמוליק קראוס, אריק אינשטיין, וג'וזי כץ**), **בועז שרעבי**, הגיטריסט **יגאל חרד**, הזמר **מייק ברנט** ועוד רבים שהתפרסמו בזכותו.

יונתן שינה את חיי במלוא מובן המילה. אני עדיין מלמדת ריקודי עם ומפעילה מחנות-סדנאות, ואני יודעת שהרבה אנשים כמוני, אשר רקדו בלהקותיו, עדין רוקדים, ומלמדים. וכשהם עושים זאת תמיד יזכרו את האחד והיחיד יונתן כרמון

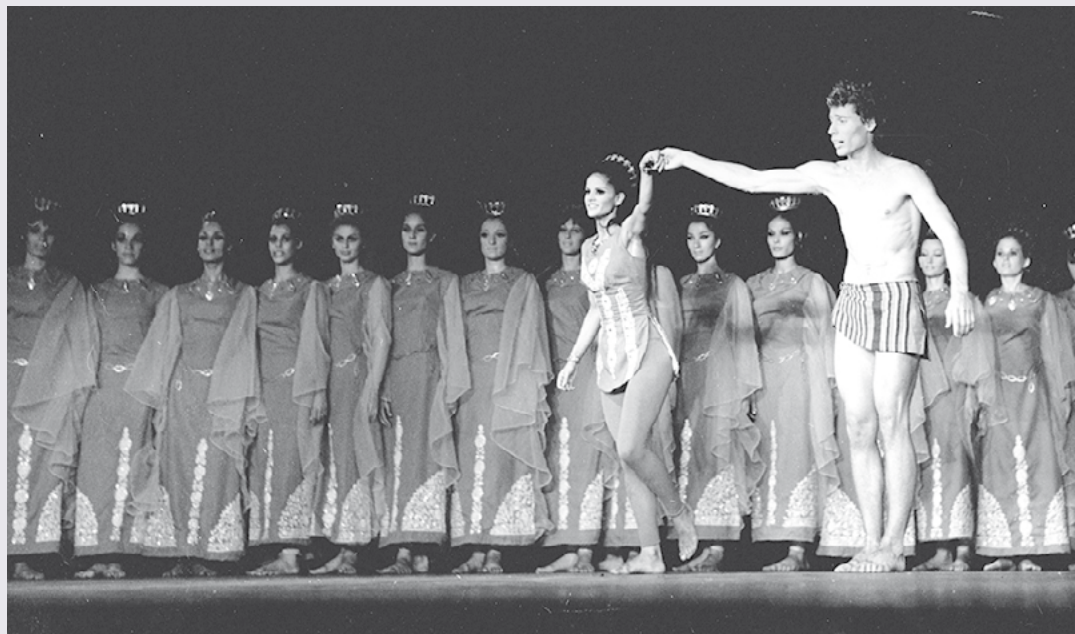
אסיים במשפט שנהג לומר ושאהבתי מאוד, "לא משנה איזה סגנון העיקר לרקוד".

אוהבים אותך כולם ותמיד תישאר בליבנו.

בסביבות שנת 1967 בא יונתן לצפות בהופעה של "תיאטרון ענבל", שהוצגה בתיאטרון אלנבי בתל אביב. שם ההופעה "ורד בר" של הכוריאוגרפית **שרה לוי תנאי** (ז"ל), מייסדת הלהקה. אני הייתי הסולנית במופע. לא ידעתי שיונתן היה נוכח בהופעה. בסוף ההופעה הוא ניגש אלי מאחורי הקלעים ושאל האם הייתי רוצה להשתתף בסיום הופעות לארצות הברית ואירופה, כסולנית בלהקה שלו, מאחר והסולנית שלו נאלצה לעזוב מסיבות אישיות.

היה לי קשה להחליט כי הייתי ב"ענבל" כשבע שנים כאחת הסולניות, וידעתי ששרה לוי תתאכזב מהחלטה כזאת, אך בסופו של דבר החלטתי לעזוב את "ענבל" ולהצטרף ל**יונתן כרמון**. רקדתי בלהקת כרמון כשבע שנים כסולנית.

אין מילים להביע את מחשבותיי היום על מה שחוויתי בזמן עבודתי תחת שרביטו של יונתן. הוא היה איש מיוחד, אמן משכמו ומעלה, מלא קסם, גבר נאה ביותר ומניסיוני האישי - אדם עם לב זהב.

יוני ודני בינשטד בסיום הריקוד של כרמון, ברודוויי, 1967

**כשהיה באמצע תהליך היצירה,
לא העזנו להפריע לזרימת
מחשבותיו, אך יחד עם זאת הוא
היה פתוח לקבל הצעות**